

εργαζόμενος στον κλάδο της εστίασης, μέλος της οργάνωσης “Ξεκίνημα”

Εδώ και λίγο καιρό έχει βγει στη δημοσιότητα η [Πολιτική πρόταση της ANT.AP.ΣΥ.Α.](#) Όπως αναφέρει το κείμενο ο στόχος είναι “ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΙΝΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΒΗΜΑΤΙΣΜΟ, ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ, ΤΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ, ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ, ΑΝΤΙ-ΕΕ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ. ΓΙΑ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ”

Επειδή οι εποχές για τους εργαζόμενους και την κοινωνία είναι δύσκολες, τέτοιες πρωτοβουλίες ανάμεσα στη κατακερματισμένη και αδύναμη Αριστερά είναι ιδιαίτερα σημαντικές απ’ όπου κι αν προέρχονται. Το κατά πόσο αυτές οι πρωτοβουλίες είναι ειλικρινείς και ουσιαστικές είναι κάτι που αποδεικνύεται στη πορεία και εκ του αποτελέσματος. Οι παθογένειες της Αριστεράς είναι τόσο μεγάλες που όχι μόνο δεν της επιτρέπουν να βγει απ’ το περιθώριο δίνοντας ελπίδα και προοπτική στην εργατική τάξη αλλά δεν την αφήνουν να δράσει μετωπικά ούτε στα στοιχειώδη καθημερινά ζητήματα.

Μια **παθογένεια** εκφράζεται, για παράδειγμα, από τον **Γιώργο Μαυρομμάτη**, μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, [ο οποίος μας αποκαλύπτει](#) ότι η πρόταση πολιτικής συνεργασίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ **δεν απευθύνεται στο ΚΚΕ και στη ΛΑΕ(!)** διότι “...δεν υπάρχει το έδαφος να τους απευθυνθεί η πρόταση εξαιτίας των πολιτικών κατευθύνσεων και της πολιτικής πρακτικής που αυτές οι δυνάμεις έχουν επιλέξει.” Την ώρα, δηλαδή, που οι εργοδότες μας έχουν τσακίσει, αυθαιρετώντας συνεχώς πάνω μας, την ώρα που οι εργαζόμενοι ζούμε μία εργασιακή κόλαση χωρίς δικαιώματα κι αξιοπρέπεια, την ώρα που προοπτική δε διαφαίνεται από πουθενά κι η Αριστερά είναι διαλυμένη, ο Γ. Μαυρομμάτης δε βλέπει το λόγο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τη σχετική μαζικότητα που τη διακρίνει να απευθυνθεί στις άλλες δύο κύριες δυνάμεις της Αριστεράς, **ΚΚΕ** και **ΛΑΕ**, για μία πολιτική συνεργασία! Βέβαια λέει ότι η πρόταση απευθύνεται προς μικρότερες (οργανωτικά) δυνάμεις! Δηλαδή σε μικρότερες οργανώσεις της Αριστεράς όπως η **ΟΚΔΕ**, το **Ξεκίνημα**, το **ΕΕΚ**, η **ΑΡΚ** κλπ.

Η συγκεκριμένη τοποθέτηση (που ευελπιστώ να αφορά μεμονωμένες λογικές) είναι **φοβική, σεχταριστική και επικίνδυνη** για την Αριστερά. Καταρχήν δε κάνει κακό μόνο στην Αριστερά επί συνόλω αφού διασπά οποιαδήποτε ενδεχόμενη πολιτική ενοποίηση αλλά κάνει κακό **στην ίδια την ΑΝΤΑΡΣΥΑ** αφού την καθιστά περαιτέρω περιθωριοποιημένη και **αναξιόπιστη** στα μάτια της κοινωνίας και των εργαζομένων. Δε μπορείς σήμερα να μην καλείς τις άλλες δύο δυνάμεις της Αριστεράς, ΚΚΕ και ΛΑΕ, για συνεργασία και απλά να αρκείσαι στην ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με κάνα δυο-τρεις ακόμα οργανώσεις (γιατί στην ουσία αυτό παρουσιάζεται) όπως τα σχήματα **ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΕΕΚ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ!** Η κοινωνία και η εργατική τάξη δε χρειάζεται μία νέα λίγο μεγαλύτερη ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αυτή **την είχε και την απέρριψε με ούτε 2%** στις εκλογικές αναμετρήσεις που προηγήθηκαν.

Βέβαια θα πει κανείς ότι στην Αριστερά, και δη στη επαναστατική/κομμουνιστική, δεν πρέπει να παίρνουμε τοις μετρητοίς τα **εκλογικά ποσοστά**. Σωστό. Αυτό που μετράει είναι το χτίσιμο των επαναστατικών δυνάμεων μέσα στη κοινωνία και ιδιαίτερα στην εργατική τάξη. Πρέπει όμως να βλέπουμε

πόσο “μετράει” η κοινωνική μας απεύθυνση. Πόσο δέχεται ή απορρίπτει η κοινωνία και η εργατική τάξη την πρότασή μας; Κι αυτό μπορεί να αποτυπωθεί ως ένα βαθμό στις εκλογικές αναμετρήσεις. Για παράδειγμα κανείς δε μπορεί να ισχυριστεί ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει αρκετά καλή εμπλοκή μέσα στα κινήματα. Η απεύθυνσή της όμως στη κοινωνία **δε “μετράει”**. Κι επειδή η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί, είτε το θέλουν κάποιοι είτε όχι, ένα **σημαντικό κομμάτι** της επαναστατικής Αριστεράς πρέπει να δούμε τι φταίει. Απόψεις σαν του Γ. Μαυρομμάτη περιθωριοποιούν ακόμα πιο πολύ τις επαναστατικές δυνάμεις και αντί να ανοίγουν τη συζήτηση μέσα στη κοινωνία για το τι Αριστερά/πολιτικό υποκείμενο χρειαζόμαστε, την περιορίζουν ανά μεταξύ μας, μεταξύ μιας **“κλίκας” “καθαρών” επαναστατών**.

Αυτό που πρέπει να κατανοηθεί στην Αριστερά είναι ότι οι εργαζόμενοι, η κοινωνική πλειοψηφία δε χρειάζονται μία νέα ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μία νέα ΛΑΕ, μία “Πλεύση Ελευθερίας” σε καμία περίπτωση, ένα νέο ΚΚΕ. Χρειάζονται ένα **νέο πολιτικό φορέα**, δικό τους, απόλυτα δημοκρατικό κι επαναστατικό. Αυτός ο φορέας δε θα προκύψει από παρθενογένεση αλλά από τις υπάρχουσες δυνάμεις που κατανοούν την ανάγκη. Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατανοεί αυτή την ανάγκη πρέπει να απευθυνθεί με ειλικρίνεια και σοβαρότητα **και στο ΚΚΕ** (κι ας αρνηθεί, δική του ευθύνη) **και στη ΛΑΕ**. Πρέπει να συμβάλει τα μέγιστα στη δημιουργία του κομμουνιστικού πόλου της νέας εποχής, προβάλλοντας το κατάλληλο (ως ένα βαθμό το έχει) πολιτικό πρόγραμμα. Αν η ΛΑΕ αρνηθεί αυτό δε πρέπει να εμποδίσει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συμπράξει έστω **σε ένα πολιτικό μέτωπο** βασισμένο πάνω **σε ελάχιστα κοινά σημεία**, προβάλλοντας ταυτόχρονα το πρόγραμμά της.

Αυτό περιλαμβάνει και μία **ενδεχόμενη εκλογική συνεργασία** πάνω στα σημεία που θα συμφωνηθούν. Θα αναρωτηθεί κανείς **“Μα όλα για τις εκλογές, τα βουλευτικά έδρανα;”**

Η απάντηση είναι ΟΧΙ. Αλλά ας αναρωτηθούμε. Σε τι ωφελεί την εργατική τάξη και τη κοινωνία δύο σχετικά μαζικές δυνάμεις της Αριστεράς (όπως και να ‘ναι αυτές) **εκτός Βουλής; Ενώ υπάρχει η δυνατότητα εισόδου τους στη Βουλή ώστε να ακούγονται απόψεις υπέρ των εργαζομένων**. Το ΚΚΕ από μόνο του **ούτε μπορεί ούτε θέλει** να κάνει πολλά πράγματα. Μια **πολιτική συνεργασία**, όμως, **των υπόλοιπων δυνάμεων, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ και λοιπών** οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς θα αποκτούσε άλλη δυναμική σε κοινωνικό επίπεδο και θα έστελνε ένα μήνυμα ενότητας-σοβαρότητας-υπευθυνότητας στους εργαζόμενους. Κι έτσι θα είχαμε **απόσπαση βουλευτικών εδρών** από την Αριστερά προς όφελος της κοινωνίας κι όχι προς όφελος των αφεντικών και των καπιταλιστών όπως γίνεται σήμερα από την καθολικά σχεδόν (πλην ΚΚΕ) μνημονιακή Βουλή!

Βέβαια ο κύριος στόχος θα παραμένει το **χτίσιμο του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης** και εκεί οι αριστερές δυνάμεις θα αναμετρηθούν και θα συσπειρωθούν, όσες κατανοήσουν την αναγκαιότητα, γύρω από συγκεκριμένο **επαναστατικό πρόγραμμα διεξόδου από τη καπιταλιστική κρίση**.